"Déu no es resisteix...

Per DavidG el dv., 20/07/2018 - 19:47

...a qui es posa en disposició de pregar i dejunar".

Ho vaig llegir a "El Olvido de sí", una biografia de Carles de Foucauld escrita en primera persona per Pablo D'Ors. I és veritat. Déu ens mira amb tendresa quan el desig de trobar-nos amb ell fa segones les necessitats més primeres. Talment com aquell infant perdut que cerca delerós el seu progenitor.

Perquè el dejuni neix d'una tossuda persistència. Dejunar és com dir:

-no vull tenir altra pensament ni altra satisfacció que anar a la Font. Vull que totes les meves dimensions essencials s'unifiquin en una sola prioritat: trobar Déu.

El dejuni expressa sense circumloquis el deler per l'Absolut perquè t'estàs d'alguna cosa necessària en nom de l'irrenunciable. En dejunar, li dius clarament que ell és la teva prioritat i que, sense ell, tots els aspectes del teu ésser es desordenen.

El dejuni és el senyal evident que allò que passa entre tots dos no és una relació més entre d'altres o un caprici de temporada. Estàs disposat a estar-te de menjar, si cal; o del teu temps personal o dels teus recursos habituals, perquè viure en Ell és el més preuat per a tu; més que totes les altres coses. Com el pintor a qui se li passa l'hora ocupat en reflectir el paisatge al quadre.

Si vols parlar amb Déu, tingues cura de la vostra relació prescindint d'alguna cosa. No es tracta sols de menjar menys. Pots també reduir l'ús dels auriculars, la compra de la roba que t'agrada, el mòbil que sovint mires d'esma, el temps davant la pantalla, el parlar per parlar... Te n'estaries perquè vols donar-li pas a ell primer. I als seus amics, després; aquells amb qui a ell li agrada identificar-se i on, de vegades, el reconeixes: els seus petits.

Quan pregues i dejunes la resta de coses es van posant a lloc, gairebé sense pensar-hi.